

[Einer Jensen.]

Det ærede Medlem beklagede, at Bestemmelsen vedrørende Fastsættelsen af Kontingentet var ændret derhen, at Direktøren ikke alene kunde bestemme Kontingentet i Arbejdsløsheds-kassen. Jeg synes, det er meget naturligt, at den anden Part, nemlig den Part, der skal betale, ogsaa har en Medbestemmelsesret, saaledes at det Kontingent, der fastsættes, ikke bliver større end nødvendigt, og det er jo ikke andet, der sker her. Loven har fra 1907 til 1927 ikke haft denne Bestemmelse, og saa vidt mig bekendt, har der ikke været nogen Grund til at beklage sig over Kassernes Maade at administrere paa. Det bliver jo ogsaa saaledes, at Ministeren i sidste Instans bliver den afgørende.

Det ærede Medlem gjorde saa nogle Bemærkninger om Juleunderstøttelsen. Det ærede Medlem ved udmærket godt, at den har altid eksisteret. Den Arbejdsløsheds-kasse, jeg har den Ære at repræsentere, blev statsanerkendt i 1917, og paa det daværende Tidspunkt fik vi godkendt en Bestemmelse i vore Love om, at der kunde udbetales Juleunderstøttelse. Denne Bestemmelse har altsaa nu bestaaet i vor Kasse i 12 Aar, og jeg er overbevist om, at den samme Bestemmelse har bestaaet i adskillige andre Kasser i længere Tid. Derfor synes jeg ogsaa, det er naturligt, at det i Loven fastsættes, at der gives Kasserne en saadan Ret. Da vi i 1927 diskuterede Loven, var Spørgsmaalet om Juleunderstøttelse ogsaa fremme.

Det ærede Medlem beklagede, at Lovforslaget ændrede Bestemmelserne om Udbetalinger af Understøttelser under Strejker og Lockouter. Det, der sker her, er, at den uneutrale Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Krag gennemførte i 1927, føres tilbage til den Skikkelse, den har haft i Loven lige fra 1907. Den havde i alle disse Aar virket tilfredsstillende. Der har ikke været nogen, der med Rimelighed kunde beklage sig over den Maade, der i dette Forhold har været administreret paa. Derfor synes jeg, det er ganske naturligt at føre Loven tilbage til sin tidligere Skikkelse. Det var kun Forhandlingerne for at skabe Enighed mellem de Konservative og Venstre om Loven, der gjorde, at Bestemmelsen fik sin nuværende Affattelse, som var den, Arbejdsgiverne ønskede. Det ærede Medlem kan derfor ikke tale om, at man i 1927 oprettede en neutral Arbejdsløshedslovgivning.

Det ærede Medlem gjorde nogle Be-

mærkninger om Krisekasserne. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han var enig i, at der maatte større Starttilskud til for at faa Kasserne oprettet, og jeg gaar ud fra, at alle Parter og ogsaa det ærede Medlem er enige i, at man ikke kan paalægge Arbejdsløsheds-kassemedlemmerne yderligere Kontingenter, og at det derfor er nødvendigt, at Stat og Kommune yder et højere Tilskud for at gøre det muligt for Medlemmerne at betale deres Kontingent til Krisekasserne.

Jeg forstod ogsaa det ærede Medlem saaledes, at med Hensyn til Arbejdsløsheds-fonden var han enig i, at Arbejdsgiverne maatte betale Bidrag til Fonden. Jeg forstod blot ikke, om det ærede Medlem vilde have et højere Kontingent, idet det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det vilde være nødvendigt, at Arbejdsgiverne betalte, og saa vilde det, saa vidt jeg forstod, endda ikke slaa til. Det er naturligvis noget, vi kan tale om. Efter de Oplysninger, den højtærede Socialminister har givet i Dag, er man jo andre Steder oppe paa betydeligt større Summer end dem, der er Tale om her i Lovforslaget.

Som jeg allerede har nævnt, talte det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven stærkt imod en Nedsættelse af Medlemskontingenterne. Jeg forstod ikke, at det ærede Medlem saa kunde tilføje: Jeg er ellers en Hund efter Nedsættelser, og saa undlade at sige: naar det gælder alle andre end netop Arbejdere og Arbejdsløsheds-kassemedlemmer. Hvis det var blevet tilføjet, passede naturligvis Udtalelsen.

Det, der skete i 1927, var, at man søgte paa Arbejdsløsheds-kassemedlemmernes Bekostning at give Nedsættelser for Skatteyderne, for Arbejdsgiverne og lignende. Thi det, der skete, var, at Stats- og Kommunitilskuddet blev væsentligt nedsat samtidig med, at man ophævede den ekstraordinære Hjælp, og det har jo ført med sig, at Medlemmerne af Arbejdsløsheds-kasserne har faaet deres Kontingenter meget væsentligt forøget. Det, der er Tale om nu, er kun en Mindskelse af den Udgift, man paalagde dem i 1927.

Det ærede Medlem pegede paa, at man burde oprette en fælles Krisekasse, og nævnte, at han og hans Parti ikke havde noget imod, at de Millioner, der var i Arbejdsløsheds-fonden, blev givet til Startkapital for Krisekasserne. Men jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem tror det muligt at faa disse Krisekasser til at fortsætte, naar man havde benyttet denne